

— Кажи ми, кой си ты, старче? глас-атъ ти влива ми вѣрж въ думы-тѣ ти, а да благодарж азъ мож само со слъзи.

— Кой съмъ азъ? Райно, азъ съмъ ся зарекълъ да кръж и лице-то си и име-то си отъ хора-та. Защо имъ ꙗ да знажтъ и да вижджтъ челяка, кой-то ся ꙗ родилъ непотрѣбенъ на свѣт-атъ, за кого-то нѣма нити кжтъ на замж-тж, нити мѣсто въ срѣдца-та.... Ал' стъ тебе, Райно, не шж да ся кръж, при тебе срѣдце-то ми ся запали и ми изгори облѣкло-то. Роднино, братаницо ми! пригърни стрика си Бомана, тейкова ти брата.

— Бомана! рече Райна съ неволенъ страхъ.

— Азъ видж, че ты ся оплаши отъ мок-то име, каза старец-атъ нажалено. Трѣбѣ и ты да си чула, че Боманъ, сынъ Симеоновъ научилъ ся ꙗ на влъшбж, вдига мрѣтвы отъ гробовы-тѣ, а живы обаява. Може хора-та да сж правы. Наука безъ вѣрж родила ꙗ суквѣрик. Грѣшенъ съмъ и азъ. Азъ искахъ да си отвърнж връзъ баша ти за увредж..... и сега не смѣж да пригърнж тебе, чистж и непорочнж братаницж мож.

И кдры слъзи ся поронихж отъ очи-тѣ